

Доля

Ліна Костенко

Наснився мені чудернацький базар:
під небом у чистому полі,
для різних людей,
для щедрих і скнар,
продавалися різні Долі.

Одні були царівен не гірш,
а другі - як бідні Мін'йони.
Хту купляв собі Долю за гріш.
А хто - і за мільони.

Дехто щастям своїм платив.
Дехто платив сумлінням.
Дехто - золотом золотим.
А дехто - вельми сумнівним.

Долі-ворожки, тасуючи дні,
до покупців горнулись.
Долі самі набивались мені.
І тільки одна відвернулась.

Я глянула їй в обличчя ясне,
душею покликала очі...
- Ти, все одно, не візьмеш мене, -
Сказала вона неохоче.

- А може візьму?
- Ти собі затям, -
сказала вона суворо, -
за мене треба платити життям.
А я принесу тобі горе.

- То хто ж ти така?
Як твоє ім'я?
Чи варта такої плати?
- Поезія - рідна сестра моя.
А правда людська - наша мати.

І я її прийняла, як закон.
І диво велике сталось:
минула ніч. І скінчився сон.
А Доля мені зосталась.

Я вибрала Долю собі сама.
І що зі мною не станеться, –
у мене жодних претенсій нема
до Долі – моєї обраниці.